

Ord om dog at standse og se os for, om nu ogsaa Vejene er de rette. Medens »Kvinden og Samfundet« og især Fru Hørup Nielsen tager Sagen alt for koldt og overfladisk, og ikke vil ned i Dybden i denne for Kvinder saa vigtige Sag. De to Artiklers spottende Ord, om »den evigt strømmende Moderømhed« og »Afguderiet med det hellige Moderkald«, skal saavist ikke skaffe Kvindesagen Tilslutning paa Landet, og deres haanlige Ord om at stege Bøf, at vaske Bleer og trille med Børnene, kan jo ikke andet end virke nedslaaende paa os Smaafolksskoner, hvis Liv gaar med saadanne latterlige Smaating. Der er imidlertid en Ting, jeg gjerne vil have Lov til at drage særligt frem. Den Kvinde, der stifter et Hjem, hun gør, naar der da er noget ved hende, dette Hjem til et Udtryk for sig selv, for sin egen Smag, for hvad hun har tænkt og drømt, for hvad der er hende kært og dyrebart, hun gør det til et Fristed for sig selv og sin Mand, hvor Børnene kan vokse op i det bedste Forældrene kan give dem; og den Stilling en Kvinde har som et Hjemms Herskerinde, enten hun nu kaldes Husets Frue eller Konen i Huset, den giver hende, i mine Øjne en Værdighed og en Magt, som en anden Stilling vanskelig vil give hende.

Til denne Gærning vover jeg med Lis Jacobsen at paastaa, at enhver Kvinde er født og baaren, og det giver tillige Hjemmene et Personlighedspræg, som hverken »Kvinden og Samfundet«s Maskiner eller Fru H. N.'s Tjenestepiger kan erstatte. Nu ved jeg, at ikke alle kommer til at stifte Hjem, og at man godt kan præge og lede sit Hjem, fordi man ikke arbejder i det fra Morgen til Aften, men den Kvinde, der maa overlade det hele til Fremmede, ja, hendes Hjem, synes jeg ogsaa, maa blive fremmed. Og atter er jeg enig med L. J. i, at Opgaven maa blive, at søge saadan Beskæftigelse for Kvinderne, at det kan forenes med det hjemlige og, hvis det er nødvendigt, afløse dette.

»Kvinden og Samfundet« ender sin Artikel med at skrive, at Kvindernes Arbejde og Opgave i Hjemmene vil blive mere og mere indskrænket, men nu spørger jeg, »vil Dansk Kvindesamfund arbejde paa, at Udviklingen gaar i den Retning«, da er jeg ikke med mere, thi jeg kan ikke se andet end, at det vil føre til baade Hjemmenes og Kvindernes og Samfundets Fordærv.

Marie Thulesen.

Det er overordentlig naturligt, at den Røst, der hæver sig fra Landet i Spørgsmaalet Kvinden og Samfundet, maa erklære, at dens Indehaver kan have ondt ved at *forstaa* og følge med de københavnske Damer, hvad der ogsaa fremgaar af Udtalelsen om, at nærværende Blads Behandling af Spørgsmaalet skulde være overfladisk. —

Sagen er nemlig den, at Spørgsmaalet, saaledes som det er rejst af Dr. Jacobsen, ikke har aktuel Interesse for Landboerne, hvad vi indrømmer, at vi burde have fremhævet. Dr. Jacobsen kommer imidlertid ind herpaa, idet hun udtaler: »at Arbejdsfordelingen paa Landet mellem Mand og Kvinde er ideel, idet Erhvervet jo er knyttet til Hjemmet, og Kvinden saaledes, uden at forsømme dette, kan deltage og altid har deltaget i Erhvervet saavel som Manden«.

Ligeledes fremhæver Dr. J., hvad der fremgaar af Folketællingen 1901, at Landarbejderskerne, naar de gifter sig, næsten alle opgiver deres Erhverv som saadant, men fortsætter Arbejdet i Hus og paa Mark i deres eget Hjem.

Den gifte Kvinde paa Landet er i Følge Sagens Natur afskaaret fra at have en Virksomhed udenfor Hjemmet, og Spørgsmaalet om den selverhvervende gifte Kvindes Stilling eksisterer altsaa ikke paa Landet.

Men selvom det altsaa ikke vedrører alle Landets Kvinder, er det derfor alligevel af stor og indgribende Betydning for hele Kvindesagens Udvikling og selvskræven til Dansk Kvindesamfunds vaagne Interesse. D. K. har saaledes beskæftiget sig en Del med Spørgsmaalet om Natarbejdsforbud for Fabrikarbejdersker og med stor Energi søgt at hindre dets Gennemførelse, skønt det kun berørte 3 à 400 Kvinder direkte her i Landet.

Naar Marie Thulesen paastaar, at enhver Kvinde er født og baaren til Hjemmets Gærning, — ja saa er det naturligvis kun en Paastand, som kun den kan fremsætte, der har haft det enestaaende Held kun i den Gærning at have set Kvinder, som magtede og udførte den med medfødt Dygtighed og ikke har haft Lejlighed til at iagttage det Personlighedspræg, som uordentlige, urenlige og haabløst udygtige Husmødre forstaar at paatrykke deres ulykkelige Hjem. — Det er vist kun faa, der har været saa heldige. —